

ΠΑΝΔΑΪΣΙΑ

ἩΘΙΚΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Τῆς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑς ΠΟΛΛΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΚΛΑΣΣΩΝ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΥΠΟ

Α. Χ. ΔΑΝΤΙΝΑ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

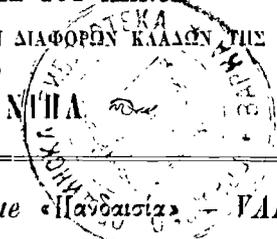
Ἐσωτερικὸς φρ. 6
Ἐξωτερικὸς φρ. 7

Τὰ πρὸς δημοσεύειαν
ἐγγράφα δὲν ἐπι-
στρέφονται.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ Ἔλη 8 σελ. 25 φρ.
Ἡ ἡμέτερα . . . 15 "
Ἡ γραμμὴ . . . 0.25 "

Μελέται ἐπιστημονικαί,
κοινωνικαί καὶ διδακτικαί,
σὺμφωνοὶ πρὸς τὸν σκο-
πὸν τοῦ Ἡεροδικίου 21ης
ταχυροῦς

Διεύθυνσις: *Rédaction de la Revue grecque «Πανδαΐσια» - VARNΑ (Bulgarie).*

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου. ὑπὸ Ζηαίμου Γ. Τυπάλδου κηθηγητοῦ. — Ἀνάλυσις τοῦ Α΄ καὶ Β΄ βιβλίου «Ἀπολωλότος Παραδείσου» τοῦ Μιλτωνος. — Μελέτη ἐπὶ τῇ προσεχέῃ ἐπετείῳ μνήμῃ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. — Εἰς τὸν οὐρανὸν αἱ ψυχαὶ τῶν ἀνδρείων (ποίημα) ὑπὸ Χρίστου Βαρλέντι. — Πότε θερίζουν τὰ χωράφια εἰς ἔξοδόν τὸν κόσμον. — Πρακτικαὶ ὁδηγαί περὶ τῶν ἀμπελων, ὑπὸ Σ. Κ. Τζηρίδου. — Ποικίλα. — Τὰ ἐνταῦθα. — Ἀλληλογραφία. — Ἀγγελία.

Ἡ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Ἴνε ἔλωσ ἀκατανόητον πῶς τσαῦται Κυβερνήσεις διελοῦσαι ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου παρείδον τόσον ἀστοργῶς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ,

χωρὶς νὰ σκεφῶσιν ποτε περὶ τῆς ὑφίστης αὐτῆς ἀποστολῆς. Εἶνε λυπηρὸν νὰ βλέπη τις διολισθησαντα ἐβδομηκότα περίπου ἔτη ἐν τῷ ἐλευθέρῳ βίῳ τῆς ταιλαιπύρου Ἑλλάδος χωρὶς νὰ σκεφθῶσιν ἐμβριθῶς αἱ κατὰ κερουὶς Κυβερνήσεις περὶ ἐνδόξου μέλλοντος αὐτῆς, ἀλλ' ἐπιδοθεῖσαι εἰς τὴν μικροραδιουργίαν καὶ μικροπολιτικὴν ἐλθσμὸνησαν τὸ μέγιστον καθήκον, ὅπερ ἐπεβάλλετο αὐταῖς νὰ ὑποστηρίξωσιν τὴν ἐκκλησίαν ἐκείνην, ἥτις κατὰ τὸν ἱερὸν ἀγῶνα καὶ κατὰ τὴν σιδηρᾶν δουλείαν παρέσχε χεῖρα ἀρωγῶν καὶ ὑπεβοήθησεν ἐνεργῶς τοῖς ἀγωνιζομένοις τὸν καλὸν ἀγῶνα.

Ἄλλὰ τὰ οἰκτρὰ ἀποτελέσματα τοιαύτης ἀσυγνώστου ἀμελείας εἶδεν ὁ κόσμος ἑναγχος κατὰ τὸν ἀτυχέστατον τελευταῖον πόλεμον καὶ πικρῶς δοκιμάζει τὰς ἐλεεινὰς συνεπεῖας ὁ ἀναισθητῶν λαός. Νῦν δ' ὅτε κατεφωράθησαν πάντα τὰ αἵσχη καὶ αἱ ἀσχημίαι τοιούτου ὀλεθρίου πολέμου, ἐπιβάλλεται, νερμίζομεν, ἔτι

μᾶλλον τὸ καθήκον τῆς παλινορθώσεως τῶν κακῶς ἐχόντων. Ἐπειδὴ δὲ πολλὰ καὶ διάφορα εἶνε τὰ διορθωτέα, ἡμεῖς περιοριζόμεθα τὸ γε νῦν ἔχον εἰς τὸ θέμα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, ἧς ἡ ἀνύψωσις νῦν πρὸ πάντων ἀπαιτεῖται καὶ δεόντῃ πραγματοποιῆ.

Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ εἶνε εἰς τῶν πρωτίστων τῆς Ἐκκλησίας παραγόντων χωλαινούσης δὲ ταύτης ἡ καὶ ἐκμηδενιζομένης, κατ' ἀνάγκην θέλει χωλαίνει καὶ βλάπτεσθαι καιριώτατα καὶ ἡ Ἐκκλησία, καθέσον δὲν θέλει παρέχει ταύτη ἀνδρας ἐπιστημονικῶς μεμορφωμένους, ἵνα ποιμάνωσιν αὐτὴν καὶ κηρύξωσιν τῷ λαῷ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Ἀξιοπαρατηρήτως ἡ Σχολὴ αὕτη ἀεῖποτε ἔβαινεν ἑτεροσκελῶς καὶ οὐδέποτε ἐπληρώθησαν πᾶσαι αἱ ἀπαιτούμεναι εἴδη. Ἐπ' ἐσχάτων δὲ οὐ μόνον ἔμεινεν ἑτεροσκελής, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν γράφοντα πρὸ μηνὸς ἐν παραρτήματι τῆς Ἀεροπόλεως περὶ αὐτῆς δὲν ἔχει λόγον ὑπάρξεως, δι' οὗς αὐτὸς ἀπαριθμεῖ λόγους ἕως πότε δὲ ἡ ἀκήδεια αὕτη καὶ ἀστοργία περὶ τὰ ἱερώτερα; Καὶ μετὰ τοιοῦτον ἀδοξότατον πόλεμον δὲν θὰ ὑπάρξη διάθεσις πρὸς παλινρθωσιν; Εἰ τοῦτο ἀληθεῖς, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι μεγάλα ἀρὰ ἐπιχειμεναι τῶν κεφαλῶν τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων, δὲν ἐπιτρέπουσιν αὐτοῖς νὰ συλλογίζωνται ὀρθῶς καὶ προφρόνως.

Διὰ δύο τινὰ εἰμπορεῖ νὰ καυχᾶται ἡ νεωτέρα Ἑλλάς, τὸ μὲν διὰ τὰ κειμήλια τῆς ἀρχαιότητος, τὸ δὲ διὰ τὰς περγαμηνὰς τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Καὶ διὰ μὲν τὸ πρῶτον χάρις εἰς τὰ σωζόμενα ὀλίγα συγγράματα τῶν προγόνων ἡμῶν καὶ τὰ ὀλίγιστα περιωθέντα λείψανα τῆς ἀρχαιότητος ἐκ τῆς βραβρότητος καὶ τῶν βανδαλισμῶν προσέρχονται ἀδικλείπτως πανταχόθεν πλείστοι φιλόφρανοι ἐπισκέπται. Ἄλλὰ διὰ τὸ δεύ-

Πρ. ἀμφηνα
Οὐβησικὴ Βροτίνη

τερον, διατι νά μή ἔρχωνται τοιοῦτοι φιλόθρησκοι ἐπιπισκέπται καὶ σπουδασταὶ ἐκ τῶν περάτων τῆς οἰκουμένης, ἀλλὰ ν' ἀναγκάζωνται αὐτοὶ οἱ Ἑλληνοπαῖδες νά μεταβαίνωσιν εἰς Εὐρώπην καὶ ἀλλαχοῦ ὅπως διδάχθῶσι τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, ἧς αἱ βίβλοι ἐγράφθησαν Ἑλληνιστὶ καὶ ἡρμηνεύθησαν ὅσον ἦτο δυνατόν ἐπὶ τὸ τελειότερον Ἑλληνιστὶ ὑπὸ τῶν διασημοτέρων Ἑλλήνων Πατέρων καὶ Διδασκάλων; Τὸ ἔλλειμμα εἶνε ἡμέτερον. Ἄς εἶνε δεδοξασμένοι αἱ διάφοροι Κυβερνήσεις τῆς Ἑλλάδος αἱ κηρύσσασαι πόλεμον ἀμείλικτον κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ κατὰ παντός εἰς ὑποστήριξιν αὐτῆς ἀφορῶντος! Ἄν ὅμως οὐδέποτε ἐμερίμνησεν ὑπὲρ τῆς Θεοκοικτικῆς Σχολῆς ἄχρι τοῦδε, ἡδὴ ἐπέστη ἡ στιγμή τῆς ὑποχρέωσης τῆς παρουσίας Κυβερνήσεως ἢ τῆς διαδόχου αὐτῆς προερχομένης ἐκ τῆς ἐθνικῆς θελήσεως νά λάβῃ ὑπὸ σπουδαίαν μελέτην τὸ προκείμενον θέμα.

Εἶνε ἀνάγκη ν' ἀνυψωθῇ ἡ Θεολογικὴ τοῦ Πανεπιστημίου Σχολῆ εἰς ἴσην μοῖραν πρὸς τὰς τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς νά πλουτισθῇ δι' ἐδρῶν πάντων τῶν κλάδων τῆς Θεολογίας νά προσληθῶσι καθηγηταὶ ἐκ τῶν ἀπανταχοῦ γῆς ἐγκριτοτέρων Ἑλλήνων Θεολόγων, φερόντων μεθ' ἑαυτῶν, πλὴν τῆς ἀρτίας ἐπιστημονικῆς μορφώσεως, καὶ τὸ ἀπαραίτητον προσὸν τῆς εὐσεβείας καὶ χρηστοθείας, ἵνα τοιοῦτω τρόπῳ καταρτισθῇ Σχολῆ πρώτης τάξεως καὶ ἐλύση τὰ συμπαθῆ βλέμματα ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου, μορφώση δὲ νέους θεολόγους διδασκάλους τοῦ ταλαιπώρου ἔθνους, εἰς παλινθῶσιν αὐτοῦ καὶ εἰς παγκόσμιον ἀποστολήν. Ἄνευ τοῦ μέτρου τούτου, οἰκιδήτινες νόμοι καὶ ἄν ψηφισθῶσι πρὸς δὴ θ ε ν ἐπανόρθωσιν τῶν κακῶς κειμένων, οὐδεμίαν ἐπίδρασιν θέλωσιν ἐπὶ τὰ κρείττω ἐνασκήσει, ἀλλὰ θέλομεν κατέρχεσθαι εἰς τὸ βάραθρον τῆς ἀπωλείας διὰ τῆς κτηθείσεως τ α χ ὄ τ η τ ο ς.

Ἄθῆναι

Ζήσιμος Γ. Τυπάλδος
καθηγητής.

ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΤΟΥ Α' ΚΑΙ Β' ΒΙΒΛΙΟΥ ΤΟΥ ΕΠΙΚΟΥ
ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

„ΑΠΟΛΟΛΟΤΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ“

ΤΟΥ ΜΙΛΤΩΝΟΣ

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

(ἀπομάχου διδασκάλου καὶ συντάκτου τῆς «Ἱστορίας τῆς Βέρνης»).

(Συνέχεια)

Αἴφνης ἀνορθοῦται ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς

λίμνης, ἀνυψώσας τὰ ὑφ' ἀλύσεων κεκαλυμμένα μέλη αὐτοῦ, καὶ διὰ τῶν στιβαρῶν αὐτοῦ χειρῶν ἀπωθῶν ἀπομακρύνει τὰς μαύρας φλόγας, αἱ ὁποῖαι σπινθηρας σκορπίζονται κυλίσονται πρὸς τὰ ὀπίσω, δίκην κυμάτων, καὶ ἀνοίγουσιν ἀχανές χάσμα ἐν μέσῃ τῇ ἀβύσσῳ. Τότε ἀνοίξας τὰς πτέρυγας αὐτοῦ ἀνίπταται βραδέως εἰς τὰ ὕψη, βαρὺς ταλαντευόμενος ἐν τῷ ἀέρι, ὅστις στενάζει ἀπὸ τὴν ἀσυνήθη ταύτην θλίψιν, καὶ κατευθύνει τὴν πτήσιν πρὸς τὴν ἄγονον καὶ κατερρωγυῖαν γῆν, ἐὰν καλῆται ποτε πᾶν ὅ,τι εἶνε πῦρ τι στερεὸν καὶ συμπαγές, ὅμοιον πρὸς ἀπέραντον καὶ πηχύτατον στρώμα καιομένων γαιανθράκων, καθὼς τούναντιον ἡ λίμνη εἶνε ὑγρὸν καὶ ῥέον πῦρ. Εἶπετο ὁ Βεελζεβούλ· καὶ ἐξεληθόντες τῶν στυγίων κυμάτων τῆς πυρίνης θαλάσσης, κατέρχονται καθιπτάμενοι ἐπὶ τὴν πεπυρακτωμένην ἐκείνην ἡπειρον. Τοιαύτη ἦτο ἡ γῆ τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς ἀνέσεως, ἣν ἐπάτησαν οἱ πόδες αὐτῶν. Τότε μετὰ σχετλιασμοῦ ἐκφωνεῖ ὁ πεπτωκὼς Ἀρχάγγελος.

«Εἶν' αὐτ' ἡ ἐπικράτει, ὁ τόπος καὶ τὸ κλίμα, ἃ ἔδει ν' ἀνταλλάξωμεν πρὸς τ' Οὐρανὸν τὰ κράτη, καὶ αὐτὸ τὸ σκότος τὸ βαθύ καὶ τῆς Στυγὸς τὸ κύμα, πρὸς φάη τὰ Οὐράνια, ἐν χώρᾳ λαμπροτάτῃ; Εἶεν, ἀφοῦ διέπουσι τὰ πάντα αἱ βουλήσεις ἐνὸς Τυράννου ἀρπαγῶς καὶ ἡ αὐθαιρεσία, καὶ ἡ ἱστορία του ἐστὶ Δικαιοσύνη! Κρείττων ὁ ζῶν ἀπώτερον ἐκείνου, ὃν ἡ φύσις ἴσον μὲν ἔκαμεν ἡμῶν, πλὴν τύραννον ἢ βία!

Ἰγίειν' εὐδαιμον κοιλίας, ἐνθ' ἄρχει εὐφροσύνη ἀίδιος! καὶ σὺ φρικτὴ τοῦ σκότους χώρα ζῆθι! Ζῆθι, ταρτάρου ἀβύσσε, ἐνθ' ἄρχει ἡ ὀδύνη! καὶ δέξαι τὸν μονάρχην σου τὸν νέον εἰς τὰ στῆθι! Ἐν πνεύμα ἀναλλοίωτον σοὶ φέρει, ὅπερ χύνει μαρμαρυγὴν αἰώνιον, ὃ οὕτω ἠδυνήθη νά μεταβάλῃ ὁ καιρὸς, νά λυμανθῇ ὁ τόπος; Οἰκεῖ τὸ Πνεῦμα ἐν αὐτῷ, οὐράνιος οὐσία. Δύναται δὲ δι' ἑαυτὸν ἐξ οὐρανοῦ ἀκόπως νά πλάσῃ ἄβην τρομερὸν μ' ἀνήλια πεδία, καὶ ἐξ ἄβου αὐθις οὐρανόν. . . Τί πρὸς ἐμὲ ποῦ κείμαι; ποῦ ἐνοικῶ; Εἶμ' ὁ αὐτὸς εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον! Γενέσθω δ' ὅ,τι πέπρωται, πλὴν δούλος νά μὴ ἦμαι ἐκείνου, (τοῦ νικῆσαντος τῷ κεραυνῷ του μόνον!) Ἐνταῦθα καὶ ἀδούλωτοι ἐσόμεθα καὶ ἴσοι· οὐδὲ ὅπως δὲ καθίδρυσεν ὁ Δυνατὸς ἐν πάσι τὰ μακρ' αὐτὰ Βασιλεία, διὰ νά τὰ φθονήσῃ· οὐδὲ σκεφθήσεται ἡμᾶς ἐντεῦθεν ν' ἀπελάσῃ· ἐνταῦθα ἡμεῖς ἄρξομεν ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ· τὸ δ' ἄρχειν ἐνδοξον φρονῶ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἄβη. Κρείττων ἐν ἄβου ἄρχοντες, ἢ ἐν αἰσχυρᾷ δουλείᾳ ἐν οὐρανῷ δουλεύοντες τυράννω τῷ αὐθάδει».

Εἰπὼν ταῦτα, ἀποφασίζει νά ἐγείρῃ ἐκ τοῦ λη-

θάργου ἀπάσας τὰς λεγεόνας τῶν καταχθονίων δυνάμεων, καὶ προχωρεῖ πρὸς τὰς ὄχθας τῆς πυρίνης θαλάσσης. Ἡ ἐξαισίου βάρους καὶ οὐρανιας κατασκευῆς, στρογγύλη καὶ τεραστίαι αὐτοῦ ἀσπίς ὑπῆρχεν ἐρριμμένη ὀπισθεν ἐπὶ τῶν ὤμων του ἀπέραντος καὶ ὁμοία κατὰ τὸν εὐρὺν αὐτῆς κύκλον πρὸς τὴν πλησιφαῆ πανσέληνον. Ἡ δὲ παμμεγέθης λόγχη του, πρὸς τὴν ὁποῖαν συγκρινομένη ἡ ὑψίστη τῶν Νορβεγικῶν ὀρέων πεύκη, ἢ πρὸς κατασκευὴν τοῦ μεγίστου ἰστού μεγάλης νεῶς κοπτομένη, φαίνεται λεπτός καὶ χθιμαλός κάλαμος, ὑποστηρίζει μόλις αὕτη τὰ ὅλως ἀσταθῆ αὐτοῦ βήματα ἐπὶ τῆς ἀπνηθρακωμένης ἐκείνης στερεᾶς· ὁ δὲ καυματηρός ἀήρ καὶ ὁ φλογόεις τοῦ Ἄδου θόλος τῶ προσξενούσι νεᾶς ὀδύνας, καὶ ἀνυπόφορα ἄλγη, ἕως οὗ φθάσῃ εἰς τὰς ὄχθας τῆς φλογερᾶς λίμνης. Ἐκεῖ σταματήσας τὸ βῆμα, περιφέρει σκαιὸν καὶ ζοφερὸν βλέμμα ἐφ' ἡπάσης τῆς ἀχανοῦς ἀβύστου.

Ἐντὸς τῆς κλυδωνιζομένης ἐκείνης πυρώδους λίμνης ἔκειντο οἱ ἀναριθμητοὶ αὐτοῦ ἄγγελοι, φύρδην μίγδην πυκνῶς σεσωρευμένοι· οἱ μὲν ἐπὶ τῶν δὲ, καθὼς τὰ φθινοπωρινὰ φύλλα τῶν δρυῶν, πευκῶν, πετελεῶν καὶ ἀμπέλων ὑπὸ τὰς ὑψηλαῖς καὶ συνηρεφεῖς ἀψίδας τῶν καταπέκνων δασῶν καλύπτουσι τὰς πηγὰς καὶ τοὺς ῥύακας.

Ἄρει φωνὴν ὁ Σατανᾶς, τοσοῦτο δὲ μεγάλην, ὥστε τοῦ ἄδου ορικωδῶς ἀντήχησαν τὰ βῆθη· «ὦ ἄρχοντες καὶ μαχηταί, εἰς ἐποχὴν οὐδὲ! ἄλλη τὰ γλαῖψα τοῦ οὐρανοῦ, ὅστις ἡμῖν ἐχάθη! Πῶς λοιπὸν! δύναται ποτε τοσαύτη ἀθυμία νὰ καταλάβῃ πνεύματα ἀθάνατ' ἀπ' αἰῶνων; Ἐνταῦθα προὔτιμάτε τῆ ὑμετέρῃ ἀνδρεία ἀναψύχην νὰ δώτε τῶν τοῦ πολέμου πόνων; Ἡδύνασθε κοιμῶμενοι ἐνταῦθα, καθὼς τότε εἰς τὰς κοιλάδας τ' οὐρανοῦ ἢ μᾶλλον ἐν τῇ στάσει τῆ χαμερπεῖ αὐτῇ κ' αἰσχροῦ ὀρκίσθητε νὰ διώτε λατρεῖαν καὶ προσκύνησιν τῶ Νικητῆ ἐν πᾶσι; Τὴν ὄραν ταύτην θεωρεῖ τὰ τεταρταριωμένα Σᾶ; Χερουβείμ καὶ Σεραφεῖμ, ἐν ταῖς ορικταῖς ἀβύσσους τοῦ ἄδου κυλιζόμενα μὲ τὰ κατεστραμμένα κ' ἐσκορπισμένα ὄπλα των σημαίας των ἐπ' Ἰσῆ; Προσμένετε οἱ λειτουργοὶ αὐτοῦ οἱ περοφόροι, εἰς οὐρανοῦ, τὸ ἐκπυρὸν συμφέρον διορώντες, προσμένετε νὰ καταβῶν ἐδῶ κεραινοφόροι νὰ σᾶς ποδοπατήσωσι πλήρεις ζωῆς σφραγίζοντες, τοὺς καταβεβλημένους; σᾶς, ἢ κεραινοβολοῦντες; νὰ σᾶς καρφώσωσιν ἐντὸς βράθρων ἀπεράντων; Ἐγέρθητ', ἐξυπνήσατε, σκιῆτε τέλος πάντων! ἢ μηδενίσθητ' ἐσπεῖ ἐνταῦθα ἡρεμούντες!»

Τὸν ἤκουσαν, καὶ ἐν ἀκαρεῖ ἀνυψώθησαν ἐπὶ τῶν ἑαυτῶν πτερύγων ὑπὸ τοὺς ἀπεράντους θόλους τοῦ ἄ-

δου περικυκλούμενοι ἀπὸ πῦρ καὶ σπινθηροβόλους γλώσσας φλογῶν ἀνωθεν, κάτωθεν, κύκλωθεν, ἀπανταχόθεν· πτεροζυγίζονται οὕτω, μέχρις οὗ ὁ Ἄναξ αὐτῶν διέγραψε διὰ τῆς λόγχης, ἣν εἰνίρσε ὑπερηφάνως ἐν τῷ ἀέρι πρὸς ποῦ πρέπει νὰ κατευθυνθῶσι. Τότε ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ἅπαντα τὰ ἐναέρια πνεύματα κατέρχονται ἀθρόα ἐπὶ τὴν θειώδη καὶ κατάρλεκτον στερεάν, καὶ πλημυροῦσι καλύπτοντα τὴν ἀχανῆ αὐτῆς ἔκτασιν. Οὐδέποτε ἡ Ἄρκτος, ἢ φυταλιὰ τῶν ἐθνῶν, ἔχυσε τοσαῦτα πλήθη, ἵνα ὡς καταρράκται διαβῶσι τὸν Ῥῆνον ἢ τὸν Δούναβιν, καὶ πλημυρήσωσι τὴν γῆν τῆς Μεσημβρίας.

Τότε ἐκάστου συντάγματος οἱ ἀρχηγοὶ συνέρχονται ἐν σπουδῇ περὶ τὸν μέγαν στρατηλάτην, παραπλήσιοι πρὸς τοὺς θεοὺς, μηδὲν δὲ μετέχοντες τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, μήτε κατὰ τὸ σῶμα καὶ τὸ ἀνάστημα, μήτε κατὰ τοὺς χαρακτήρας, ἐν ᾧ τὸ πολὺ πλήθος ἱστατο μακρὰν συναστιζόμενον ἐν μέσῳ τοῦ σκότους. Δὲν εἶχον εἴτι λάβει τὰ ὀνόματα, ἅτινα οἱ τῆς Εὐδᾶ υἱοὶ τοῖς ἔδοσαν εἰς τὸν μετὰ ταῦτα χρόνον, ὁπότε θεία παραχωρήσει, ἐξελθόντες τοῦ ἄδου καὶ πλανηθέντες ἐπὶ τῆς γῆς, διέφθειραν τὸ πλεῖστον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, καὶ ἐγένοντο γνωστοὶ ὑπὸ διάφορα ὀνόματα καὶ παντοῖα εἰδῶλα, παντοδαποὺς βωμοὺς καὶ τεμένη, ἅτινα ἀνήγειρεν εἰς αὐτοὺς ἢ εἰδωλολατρεία. Τούτων δὲ οἱ πρωτοστάται εἰσὶν ὁ Μολόχ, ὁ μετὰ ταῦτα θεὸς τῶν Ἀμμωνιτῶν, ὁ μεμολυσμένος ὑπὸ τοῦ αἵματος τῶν νηπιῶν τῶν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ καιομένων, ἐντὸς τῶν πεπυρακτωμένων χαλκῶν ζοάνων του. Ὁ Χαμῶζ, τὸ τῆς λαγνείας πνεῦμα, ὁ τῶν Μωαβιτῶν αἰσχρὸς θεός· ὁ Βῆλος, ὁ τὴν μιτράν αὐτοῦ λατρεῖαν ἐξαπλώσας ἀπὸ τῶν ὀχθῶν τοῦ γηγενοῦς Εὐφράτου μέχρι τῆς Φοινίκης καὶ Παλαιστίνης.

Κατόπιν βαίνει ἐν πομπῇ ἡ Ἄσταρῶθ μεγάλη εἰς τῶν Φοινίκων τὴν ἀκτὴν Ἄστάρτη καλουμένη, ἢ βασίλισς τοῦ οὐρανοῦ, Χρυσοφαῖς τὰ κάλλη, μὲ ἡμισέληνον κυρτὴν λαμπρῶς κεκοσμημένην. Ἐν τῇ αλήθῃ τῆς νυκτὸς καὶ λάμπει τῆς Σελήνης προσφέρουσιν αἱ Φοίνισσαι παρθένοι εἰς Σιδῶνα τὰ ἄσματά των, τὰς εὐχὰς καὶ πόθους εἰς ἐκείνης τὸ ἀγλῶν ὁμοίωμα καὶ τὴν λαμπρὰν εἰκόνα . . .

ΜΕΛΕΤΗ ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙῶ ΜΝΗΜῆ ΤΩΝ ἉΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

Πεπεισμένοι ὄντες διὰ ἐπικαίρω; πῶθεν πολλῶν εὐσεβῶν καρδιῶν πληρούμεν, δημοσιεύομεν τὴν ἐπὶ τῇ προσεχεί ἐπετείῳ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τῶν ἐξόχων τούτων τῆς ἀνθρωπότητος Εὐ-

εργετῶν. μνήμη εἰς κοινολαίτιδα γλώσσην χάριν τῶν πολλῶν, μελέτην ἡμῶν ταύτην·

Χρέος καὶ χρέος μέγα ἔχομεν νὰ ἐνθυμηθῶμεν καὶ ζωντανὰ εἰς τὸν νοῦν μας νὰ ζωγραφίσωμεν τὴν ζωὴν τὰ παθήματα τὴν διδασκαλίαν καὶ τὸν θάνατον καὶ ὄλου μὲν τοῦ γοροῦ τῶν 12 ἁγίων ἐνδόξων καὶ πανευφρόμων Ἀποστόλων, τοὺς ὁποίους πρεπόντως ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία εὐλαβεῖται καὶ σέβεται μὲ ἐξαιρετὸν τιμῆν, πρὸ πάντων δὲ τὰ τῶν Πρωτοκορυφαίων ἐξ αὐτῶν Πέτρου καὶ Παύλου, οἱ ὁποῖοι ὄλοι ἐχρησίμευσαν ὡς αἱ χεῖρες τοῦ Εὐαγγελίου τῆς χάριτος, ὡς οἱ πόδες τῆς ἀληθείας τοῦ κηρύγματος, διότι αὐτοὶ ἰδόντες μὲ τὰ ἴδια των ὀμμάτια τὸν Σωτῆρα ἡμῶν Χριστὸν, ἀκούσαντες μὲ τὰ ἴδια των ὠτία τὴν κοσμοσοτήριόν Του διδασκαλίαν, καὶ ψηλαφήσαντες Αὐτὸν μὲ τὰς ἰδίας των χεῖρας, συμπαρόντες καὶ συμπίοντες μετ' Αὐτοῦ καὶ μετὰ τὴν Ἀνάστασιν, εἶναι οἱ ἀξιόπιστοι μάρτυρες τῆς Ἀληθείας, εἶναι οἱ μεγάλοι καὶ πρῶτοι Εὐεργεταὶ μας, διότι μᾶς ἔφεραν ἀπὸ τὸ σκότος εἰς τὸ φῶς· ἀπὸ τὴν πλάνην εἰς τὴν ἀλήθειαν· ἀπὸ τὰ βάνασα τὰς ταραχὰς καὶ τὸν ἀπελπισμὸν τῆς ἀθείας καὶ ἀπιστίας, εἰς τὴν ἐλπίδα τὴν χαρὰν καὶ τὴν εἰρήνην τῆς ἀληθινῆς πίστεως· ἀπὸ τὴν ἀθάνατον καταδίκην καὶ τὸν αἰώνιον θάνατον εἰς τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν καὶ τὴν ἀτελεύτερον μακαριότητα.

Καὶ ἴδετε πόσον ζωηρὰ προετύπωσεν ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος καὶ προεκήρυξε διὰ τῶν Ἁγίων προφητῶν τοὺς 12 Ἀποστόλους ἐν τῇ Π. Διαθήκῃ. Δώδεκα ἦσαν οἱ Πατριάρχαι οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰακώβ, οἱ ὁποῖοι ὡς 12 θεόφυτα δένδρα ἐβλάστησαν πολυαριθμους κλάδους, τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραήλ, καρπὸς τῆς θείας ἐπαγγελίας· τύπος τῶν 12 Ἀποστόλων, οἱ ὁποῖοι διὰ τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος ἐγέννησαν περιούσιον λαὸν, τὸν νέον Ἰσραήλ, τὰ ἀναρίθμητα τέκνα τῆς Ἐκκλησίας. Δώδεκα ἦσαν αἱ ὄρυς περὶ τῶν ὁποίων προεφήτευσεν ὁ Ὡσηεὶς ὅτι θέλουσιν ἀκολουθήσει τὸν ἐπὶ γῆς φανεῖντα Θεόν. Δώδεκα οἱ ἄρχοντες τῶν Ἑβραίων, οἱ ὁποῖοι ὑποκάτω του πρώτου Κριτοῦ Μωϋσέως ἔκριναν ὄλον τὸν λαὸν — τύπος τῶν 12 Ἀποστόλων, οἱ ὁποῖοι ὑποκάτω τοῦ πρώτου Κριτοῦ ζώντων καὶ νεκρῶν ἔκριναν ἐδῶ μὲν εἰς τὴν γῆν μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὄλην τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ὀρθοδόξων, ἐκεῖ δὲ ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ θέλουσι καθήσει ἐπὶ 12 θρόνους, κρίνοντες τὰς 12 φυλάς τοῦ Ἰσραήλ. — Δώδεκα ἦσαν οἱ βόες, οἱ ὁποῖοι ἐβάσταζον εἰς τὸν ναὸν τοῦ Σολομῶντος τὴν χαλκίνην θάλασσαν — Δώδεκα ἦ-

σαν τὰ ἄστρον τὰ ὅποια ἔστερον τὴν κεφαλὴν τῆς γυναικὸς, τὴν ὁποίαν εἶδεν ὁ Ἰωάννης εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν, περιβεβλημένην τὸν Ἥλιον καὶ ἡ Σελήνην ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτῆς — 12 ἦσαν αἱ πηγαὶ τῶν ὕδατων, αἱ ὁποῖαι ἐπότισαν εἰς τὴν ἔρημον τὸν Ἰσραηλιτικὸν λαόν· τύπος τῶν 12 Ἀποστόλων οἱ ὁποῖοι ἐπότισαν ὄλον τὸ πρόσωπον τῆς γῆς μὲ τὰ ζωήζοντα νάματα τῆς θείας διδασκαλίας «Ἀντλήσατε ὕδωρ ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ σωτηρίου» Ἠσ. β', 3. — Δώδεκα τέλος οἱ πολύτιμοι λίθοι τοὺς ὁποίους εἶδεν ὁ αὐτὸς Θεολόγος Ἰωάννης, ἐπάνω τῶν ὁποίων ἦτο θεμελιωμένη ἡ οὐράνιος Ἱερουσαλήμ, τύπος φανερώτατος καὶ ζωηρότατος τῶν 12 Ἀποστόλων, ἐπάνω εἰς τοὺς ὁποίους ὄλους κοινῶς ἐθεμελίωσεν ὁ Χριστὸς τὴν Ἁγίαν Του Ἐκκλησίαν, ὅπως βλέπομεν καὶ ἐνώπιόν μας τοὺς θεμελίους στύλους καὶ τὰς εἰκόνας τῶν Ἀποστόλων καὶ ἐπ' αὐτῶν τὴν Ἐκκλησίαν «Τὸ τεῖχος τῆς πόλεως ἔχον θεμελίους 12 καὶ ἐπ' αὐτῶν τὰ 12 ὀνόματα τῶν Ἀποστόλων τοῦ Ἀρνίου» (Ἀποκ. κεφ. προτελευταίου).

Ἐκ τῶν Δώδεκα τούτων, ὁ μὲν θεομακάριστος Πέτρος, ἡ πέτρα ἐπὶ τῆς ὁποίας ὠκοδόμησεν ὁ Σωτῆρ, ὁ μέγας πρῶτος καὶ μόνος Ἀρχιτέκτων τῆν Ἐκκλησίαν Του, τῆς ὁποίας πύλαι Ἄδου, τὰ ἀπόλυτα δηλαδὴ τῶν αἰρετικῶν στόματα οὐ κατισχύσουσιν, εἶναι ὁ γνωστός ἐκεῖνος εἰς ὄλους ἡμᾶς ὁ λεγόμενος Πέτρος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἰωνᾶ, ἀδελφὸς τοῦ Ἀνδρέου, ψαρεὺς τὴν τέχνην, ἀπλοῦς ἰδιώτης, ἀγροικὸς καὶ πτωχότατος ἐργαζόμενος διὰ τῶν ἰδίων του χειρῶν διὰ νὰ ζήσει, ἀλλ' εἰλικρινῆς, καθαρᾶς καρδίας καὶ ἀγαθῆς προαιρέσεως ἀπεσταλμένος τοῦ Σωτῆρος. Ὁ Πέτρος ὁ μαθητῆς ὁ περισσότερον ἀπὸ ὄλους τοὺς ἄλλους ἀγαπῶν τὸν Διδάσκαλόν του· ὁ ζῆλον καὶ πῦρ πνεύμ· ὁ ἕνεκα τῆς αἱματώδους του κράσεως ἀπὸ τὸ ἐν εἰς τὸ ἄλλο μεταπίπτων ἄκρον· ὁ ὀρηκτικὸς, ὁ ὀργιστὸς, ὁ «Ἰδοὺ ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα καὶ ἠκολουθήσαμεν Σου,» φωνάζων· ὁ «Σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζώντος» ἀναβοῶν καὶ μακαριζόμενος ὡς δεχθεὶς ἀποκάλυψιν τοῦ Πατρός· ὁ «οὐ μὴ κίψης τοὺς πόδας μου εἰς τὸν αἰῶνα» εἰπὼν καὶ εὐθὺς τὸ ἐναντίον «Κύριε μὴ μόνον τοὺς πόδας, ἀλλὰ καὶ τὴν κεφαλὴν» ὁ τολμηρῶς ὑποσχόμενος εἰς τὸν Διδάσκαλόν του πρὸ τοῦ πάθους του τὸ «κἀν δέη με σὺν σοὶ ἀποθανεῖν οὐ μὴ σὲ ἀπαρνήσομαι» καὶ μόλις ταῦτα τρεῖς φορές κατὰ σειρὰν ἀρνήθει Αὐτὸν ἐμπρὸς εἰς μίαν δούλην, μέσα εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ἀρχιερέως. Ὁ Πέτρος ὁ διδάσκαλος τῆς μετανοίας, ὁ ὁποῖος ἐξελθὼν ἔξω καὶ κλαύσας πικρῶς ὑψώθη πάλιν ὑπὸ τοῦ Κυρίου εἰς τὸ ἀποστολικὸν αὐτοῦ

ἀξίωμα. Ὁ Πέτρος ὁ μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς κηρύξας αὐτὸν μέσα εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ σύρας εἰς τὸν Χριστὸν τὰς 3· ἐκεῖνας πρῶτας χιλιάδας τῶν ἐξ Ἰουδαίων πιστῶν ὁ τὸν ἐκ γεννητῆς χωλὸν ἰατρεύσας· ὁ τὸν Ἀνανίαν καὶ τὴν Σαπφείραν μετὰ παράδοξον θάνατον τιμωρήσας· ὁ πολλοὺς ἄβρώστους μετὰ μόνῃ τὴν σκιάν τοῦ σώματός του ἰατρεύσας· ὁ ἐν Λύδα τὸν χωλὸν στερεώσας, καὶ ἐν Ἰόπη (Γιάφα) τὴν φιλόπτωχον Δορκάδα νεκρὰν ἀναστήσας· ὁ διὰ τῆς βαπτίσεως τοῦ ἑκατοντάρχου Κορνηλίου, ἀνοίξας τὴν χριστιανικὴν πίστιν καὶ εἰς τοὺς μὴ Ἑβραίους καὶ ἔθνικούς· ὁ διὰ νυκτὸς λυθεὶς ἀπὸ τὰ δεσμὰ καὶ ἀφειθείς ἐλεύθερος ἀπὸ τὴν φυλακὴν δι' Ἀγγέλου Κυρίου· ὁ ἐπὶ τῆς θαλάσσης ὡς ἐπὶ ξηρᾶς περιπατήσας· ὁ τὸ θεῖον ἐκεῖνο φῶς τῆς θείας Μεταμορφώσεως ἰδὼν καὶ τὴν πατρικὴν ἐκείνην ἀκούσας φωνήν· ὁ τὴν Ἰουδαίαν, Ἀντιόχειαν, Γαλατίαν, Βιθυνίαν, Πόντον, Ἀσίαν περιελθὼν καὶ ἰδρῶν πανταχοῦ Ἐκκλησίας καὶ χειροτονῶν ἐπισκόπους· ὁ Πέτρος ὁ πολλὰ, περιελθὼν καὶ καταστήσας τέλος εἰς Ῥώμην, ὅπου ἐσταυρώθη, καθὼς προεῖπεν εἰς αὐτὸν ὁ Σωτὴρ, γέρον τότε, ὑπὸ τοῦ Νέρωνος μετὰ τὴν κεφαλὴν κάτω, ὡς ἀνάξιος νὰ σταυρωθῆ ὅπως ὁ Σωτὴρ, ὅστις ἐβλέπε κάτω εἰς τὸν Ἄδην, ὅπου θὰ ἐπήγαινε νὰ σώσῃ τὰς ἐκεῖ ψυχὰς, ἐνῶ ὁ Πέτρος ἐπεθύμει νὰ βλέπῃ εἰς τὸν οὐρανὸν, ὅπου ἐπέταξεν ἡ ψυχὴ του κατὰ τὸ 66 ἢ 68 μ. Χ.

Οὗτος μετὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τοῦ ἐκλεκτοῦ τοῦ Χριστοῦ ἀνθρώπου, ὅπως ὁ ἴδιος τὸν ὠνόμασεν καὶ ὁ ὁποῖος ἐβάστασε τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἐνώπιον τυράννων καὶ βασιλείων· τοῦ Παύλου, ὁ ὁποῖος ἤρπάγη ἕως τρίτου οὐρανοῦ καὶ ἤκουσεν ἐν τῷ Παραδείσῳ ἄρρητα ῥήματα· ὁ ὁποῖος περισσότερον ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους Ἀποστόλους ἐκοπίασεν, καὶ καθὼς πετεινὸν τοῦ οὐρανοῦ ἐπέτα ἀπὸ τὴν Ἀσίαν εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ ἀπὸ τὴν Δύσιν εἰς τὴν Ἀνατολήν, σκηναὶ ὁ σκηνοποιὸς ἐν τῇ ἐρήμῳ τοῦ ἀπίστου κόσμου ἰδρῶν διὰ τὴν σωτηρίαν ὅλων καὶ γεμίζων τὴν οἰκουμένην ἀπὸ ἐκκλησίας ἐπισκόπους καὶ χριστιανούς· Παῦλος ὁ Κίλιξ ὁ ἀποκεφαλισθεὶς τέλος ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Νέρωνος· ὁ Παῦλος λοιπὸν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Πέτρου, τοῦ Ἀνδρέου, ὁ ὁποῖος ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὰ παραθαλάσσια μέρη τῆς Μαύρης θαλάσσης· μετὰ τοῦ Ἰακώβου, τὸν ὁποῖον ἐθανάτωσεν ὁ Ἡρώδης μετὰ μαχαίρας διὰ τὴν τέλην καὶ ἀνδρείαν του· τοῦ Ἰωάννου, τοῦ ἐπιστηθίου ἡγαπημένου καὶ πατρῆνου, τοῦ καὶ Θεολόγου, ὁ ὁποῖος ἐξωρίσθη εἰς Πάτμον, ἐπὶ ποτήριον φαρμάκου καὶ ἐβάλλθη εἰς (ζέον) βραστὸν ἔλαιον μετὰ τοῦ Φιλίππου, τοῦ

σταυρωθέντος εἰς τὴν Ἱερὰπολιν τοῦ Ὠμαῖ, ὁ ὁποῖος ἐτελειώθη μετὰ ἀκόντια· τοῦ Βαρθολομαίου, ἐσταυρωθέντος ἐν Οὐρβανοπόλει τοῦ τελῶνου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου, λιθοβοληθέντος ἐν Ἱερὰπολει τοῦ Ἰακώβου τοῦ Ἀλφραίου, ὁ ὁποῖος ὑπέμεινε θάνατον σταυρικόν· Σίμωνος τοῦ Ζηλωτοῦ καὶ Ἰούδα τοῦ Ἰακώβου, κρεμασθέντος καὶ τοξευθέντος· καὶ Μαθίου τοῦ ἀντι τοῦ προδότη τοῦ Ἰούδα συναριθμηθέντος καὶ ἐν Αἰθιοπία κηρύξαντος, φρονευθέντος καὶ πολλὰ τιμωρηθέντος ἀποτελοῦσι τοὺς πρώτης τάξεως ἀποστολικούς ἐκείνους στρατηγούς, τοὺς ὁποῖους ἐκλέξας ὁ Σωτὴρ ἐκ τῶν μωρῶν ἀσθενῶν καὶ ἐξουθενημένων καὶ Ἀποστόλους, δηλαδὴ ἀπεσταλμένους ὀνομάσας, παρέδωκεν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν ὅλον τὸν θησαυρὸν τῆς θείας Του εὐσπλαγγίης, κάμων αὐτοὺς οἰκονόμους τῆς θείας Του Χάριτος καὶ κλειδοῦχους τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ὅθεν αὐτοὶ ἤρριζον ἐδῶ εἰς τὴν Γῆν τὰς θύρας τῆς παγκοσμίου σωτηρίας, καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν τὴν εἴσοδον τῆς αἰωνίου μακαριότητος «Δώσω σοι τὰς κλεῖς τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν» καὶ «ὁ ἐὰν δώσῃς ἐπὶ τῆς γῆς ἔσται δεδεμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς· καὶ ὁ ἐὰν λύσῃς ἐπὶ τῆς γῆς ἔσται λελυμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς». ¹ — Δῶρα παμμέγιστα καὶ τῆς βασιλείας ἀσυγκρίτως ἀνώτερα, διότι ὁ μὲν ἐπίγειος βασιλεὺς οἰκονομεῖ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ δὲ Ἀπόστολος καὶ οἱ διάδοχοι του Ἱερεῖς ἔχουσιν τὴν ἐξουσίαν καὶ εἰς τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, διὸ καὶ οἱ βασιλεῖς κύπτουσι προσκυνοῦσι καὶ εὐλογοῦνται ὑπὸ τοῦ ἱερέως «τὸ γὰρ ἔλασσαν ὑπὸ τοῦ κρείττονος εὐλογεῖται».

Οἱ πολύφωτοι λοιπὸν αὐτοὶ τοῦ νοητοῦ στερεώματος ἀστέρες, οἱ τῆς δικαιοσύνης στέφανοι, τὰ μυριπλόα ἄνθητοῦ Παραδείσου, τοῦ Θεανθρώπου Λόγου τὰ θεόπνευστα στόματα, οἱ θεόκλητοι συνεργοὶ τῆς παγκοσμίου σωτηρίας, οἱ πνευματοεργετοὶ Κήρυκες τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ἀσάλευτοι στῦλοι οἱ πιστοὶ τῆς Νέας Λάριτος Οἰκονομίας, οἱ μεγάλοι τοῦ Ἰησοῦ Παμβασιλέως Χριστοῦ στρατηγοί, εὐρόντες καὶ γνωρίζοντες τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου καὶ Δημιουργὸν τοῦ Παντός, μᾶλλον δὲ εὐρεθέντες καὶ ψαρευθέντες ἀπὸ αὐτὸν διὰ τὴν καλὴν των προαίρεσιν, καὶ ἀποσταλέντες ὡς ἀντιπροσωποὶ Του μετὰ τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὡς πρόβατα μέσα εἰς τοὺς λύκους τῆς ἀπιστίας καὶ εἰδωλολατρίας, ἔθεν οὕτε διὰ τῆς φυγῆς ἠδύνατο νὰ σωθῶσι, διὰ νὰ δειγθῆ ἡ δύναμις τοῦ Ἀποστέλλοντος, δὲν ἐροβήθησαν, δὲν ὠπισθοχώρησαν, ἀλλὰ ἔχοντες ὑπέραχον βοηθῶν καὶ λαλοῦντα μέσα τῶν Χριστὸν ὅλα τὰ κατὰ καὶ τερπνὰ τοῦ κόσμου τὰ θεωρῶν ὡς σκύβαλα καὶ μηδέν! (Ἐπετα τὸ τέλος)

¹) Mtθ. 1στ' κεφάλαιον

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ ΑΙ ΨΥΧΑΙ ΤΩΝ ΑΝΔΡΕΙΩΝ

Ἄλληλούια, τρισάγια τὰ οὐράνια ἠχολογοῦνε.

Ἔχουν ὅτ' ἐπάνω κόσμον πανηγύρι καὶ χαρὰς.

Ἐτοῦ Θεοῦ ἔμπροστὰ τὸ θρόνον τῶν ἀνδρέων ὄδηγοῦνε
χρυσοφτέρουγ' ἀγγελοῦδια τῆς δόξαλαμπρῆς ψυχῆς.

Εἶν' ὁ δρόμος τους σπαρμένους μὲ λογιῶν, λογιῶν λουλούδια
κι' ὁ ἀγέρας π' ἀνασαινοῦν λιθανίου μοσχοβολιά
καὶ μαζὴ μὲ ψαλμωδίας, λευθερίας ἤχουν τραγούδια
κι' εἶν' ἀφάνταστ' ἐκεῖ ἄνω κι' ἄμοιαστ' φεγγεβολιά.

Ἡ ψυχὴ ἔμπροστὰ ὅτ' ἐπὶ πλάτῃ μαζὴ μ' ὄλους γονατίζουν.
Ἐπαψαν ἢ ψαλμωδίες δὲν ἀκούεται πνοή,
καὶ τῇ Δόξῃ πού πετιέται ὅτ' ἐπὶ Θεοῦ διπλ' ἀτενίζουν
γιὰ ν' ἀκούσουν ἱστορίες τῆς ἀνδρείας που θὰ πῆ

Τώρα ἢ Δόξα διηγῆται τὴν ἀπόκρυφ' ἱστορία
τῆς ἀνδρείας, ποὺ δὲν ξέρουν εἰσοί τους κάτω ὅτ' ἐπὶ γῆ,
διηγῆται τοῦ πολέμου κάθε μουσικῆ θυσία
καὶ σὲ κάθε μιὰ ψυχούλα δάφνης στέφανο φορεῖ.

Τὸ στεφάνωμα τελειώνει κι' ἀλληλούια ἀντηχοῦνε.
Ξαναρχίζουν τὰ τραγούδια, ψαλμωδίες, μουσικῆς,
κι' ἀγκαλιάζονται, φιλιῶνται, μὲ τῆς νιόφερτες ψυχῆς,
Ἡ ψυχὴ πού τὸν ἐπάνω θεῖο κόσμον κατοικοῦνε.

Κ' ἢ πατρίδα μαυροφόρα ὅτ' ἐπὶ οὐράνια σὲ μιὰν ἀκρῆ.
μὲ καρδιόχρῆπο τὰ βλέπει, νοιώθει μιὰ παρηγοριά
Καὶ πρὶν φύγῃ αὐτὰ φωνάζει — Δὲν θὰ ἔχουν ἓνα δάκρυ,
"Ἀχ, ἀν εἶχα ἄγ' ἀκόμα ἄν κι' αὐτὰ μου τὰ παι-
(διὰ!!)

Χρίστος Βαρλέντης.

ΠΟΤΕ ΘΕΡΙΖΟΝΤΑ ΧΩΡΑΦΙΑ ΕΙΣ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Πάντοτε! Δὲν ὑπάρχει οὔτε ἓνας μῆνας ἀπὸ τοὺς 12 τοῦ
ἔτους, κατὰ τὸν ὅποιον εἰς ἓνα ἢ εἰς ἄλλο μέρος τῆς σφίρας
μας νὰ μὴν γίνεταὶ τὸ θέρισμα. Τὸν Ἰανουάριον ὅταν δη-
λαδὴ εἰς τὰ μέρη μας ἢ γῆ εἶνε κατὰλευκῆ ἀπὸ τὰ πολλὰ χι-
χιόνια καὶ οἱ ποταμοὶ μας σκεπασμένοι μὲ χονδρὰ στρώματα πά-
γου, φέρνονταὶ τὰ δεμάτια ἀπὸ διάφορα γεννήματα ἑσταλμένα εἰς
τὴν Αὐστραλία, ἑστὴ Νέα Ζηλανδία εἰς ἓνα μέρος τῆς Κίνας,
καὶ εἰς μερικὰς χώρας τῆς Ἀργεντινῆς Δημοκρατίας (Ν. Ἀ-
μερικῆ).

Τὸν Φεβρουάριον ἀρχίζει τὸ θέρισμα εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ
τὴν ἄνω Αἴγυπτον.

Τὸν Μάρτιον τελειώνει τὸ θέρισμα εἰς τὴν κάτω Αἴγυ-
πτον.

Τὸν Ἀπρίλιον γίνεταὶ τὸ θέρισμα εἰς τὴν Περσίαν, Μι-
κρὰν Ἀσίαν (Ἀνατολῆς) Μεξικὸν (Ἀμερικῆς) καὶ εἰς τὰ νη-
σιὰ Κύπρον καὶ Κούβαν.

Τὸν Μάιον εἰς τὴν μέσην Ἀσίαν εἰς τὴν Κίναν, Ἰαπω-
νίαν, Μαρόκον (Ἀφρικῆς), καὶ εἰς τὰς βορείους Ἀμερικανικὰς
Συμπολιτείας, Τεξὰς καὶ Φλωρίδα.

Τὸν Ἰούνιον θερίζονται τὰ χωράφια ἑστὴν Βουλγαρία, Ρω-
μουνία, Σερβία, Εὐρωπαϊκὴν Τουρκίαν, Βοσνίαν, Ἑβρεγοβίνην,
Ἑλλάδα, Οὐγγαρία, Μεσημβρινὴ Ρωσία, Ἰταλία, Ἰσπανία, Πορ-
τογαλλία, Μεσημβρινὴ Γαλλία καὶ ἑστὰς Μεσημβρινὰς Χώρας
τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Β. Ἀμερικῆς.

Τέλος τὸν Ἰούλιον γίνεταὶ τὸ θέρισμα ἑστὴν εμσημβρινὴν
Γερμανία, ἐπίσης ἑστὴν μεσημβρινὴν Αὐστρία, ἑστὴ Βόρειο Γαλλία,
ἑστὴν Ἑλβετία, ἑστὴ Ρωσία, ἑστὴ Πολωνία, ἑστὴν Ἀγγλίαν καὶ
εἰς τὰς βορείους χώρας τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Β. Ἀ-
μερικῆς.

Τὸν Αὐγούστον πάλιν συναίρει τοὺς καρποὺς τῶν κόπων του
ὁ γεωργὸς τοῦ Βελγίου, τῆς Ὀλλανδίας, τῆς Βορείου Ἀγγλίας
καὶ τῆς Βορείου Αὐστρίας. Κατὰ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ εἰς ἐμὰς ἐδῶ
μαζεύονται τὰ καλαμπόκια

Τὸν Σεπτέμβριον θερίζουν εἰς τὴν Σουηδία καὶ Νορβηγία
εἰς τὴν Βόρειον Ρωσία καὶ τὴν Ἰσλανδία. Κατὰ τὸν ἴδιον μῆνα
συνάζουν τὸ καλαμπόκι ἑστὴν Ἀμερικῆ.

Τὸν Ὀκτώβριον γίνεταὶ τὸ θέρισμα εἰς τὴν Βόρειο Ἰσλαν-
δία καὶ τελευταίον τὸν Νοέμβριον καὶ Δεκέμβριον θερίζουν ἑστὴν
Βόρειον Αὐστραλίαν, ἑστὸν Περσὺ (Ν. Ἀμερικῆ) ἑστὴν Μεσημ-
βρινὴν Ἀφρικῆ καὶ τὰς Δυτικὰς Ἰνδίας.

Σ. Κ. Τζηριδῆς

Στενήμαχος

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΟΔΗΓΙΑΙ

ΕΙΣ ΑΠΗΝ ΓΛΩΣΣΑΝ

ΔΙΑ ΤΟΝ ΚΑΘΕΝΑ

Πῶς νὰ φυλαχθοῦν τ' ἀμπέλια μας ἀπὸ
τὴ φοβερὴ ἀρρώστια, ποὺ τὰ κατα-
στρέφει, δηλαδὴ ἀπὸ τὸν

ΠΕΡΟΝΟΣΠΟΡΟΝ

(εἶδος Μπαλαστᾶ)

«Ἐργον οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη τ' ὄνειδος»
(Ἡσίοδος)

Ποῖα εἶνε τὰ κατάλληλα μέτρα, πού χρεωστοῦν νὰ
λάβουν ὅσοι εἰς ἀμπελοφυτεῖα γιὰ νὰ γλυτώσουν τὰ
ἀμπέλια των ἀπὸ τὴ φοβερὴ ἀρρώστια πού τὰ κατα-
στρέφει, δηλαδὴ ἀπὸ τὸν ΠΕΡΟΝΟΣΠΟΡΟΝ.

1). ΤΙ ΕἶΝΕ Ο ΠΕΡΟΝΟΣΠΟΡΟΣ

Ὁ περονόσπορος εἶνε ἓνα πολὺ μικρὸ μανιτά-
ρι, (μικρομύκης) καὶ ὁμοιάζει πολὺ μὲ μούχλα. Αὐ-
τὸς βγαίνει ὅτ' ἐπὶ φύλλα, ἑστὸν καρπὸν, καμμιὰ φορὰ
δὲ καὶ ὅτ' ἐπὶ βλαστάριον τοῦ ἀμπελιοῦ καὶ ῥοφᾶ ἔλη

των τῆ δύναμι.

Πατρίδα ἔχει τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μεταφέρθηκε ἔστην Εὐρώπῃ μετὰ τὰ Ἀμερικανικὰ κλήματα, πού ἴφυτεψαν σὲ διάφορα μέρη. Πρῶτα-πρῶτα τὸν παρατήρησαν ἔστην Οὐγγαρία κατὰ τὸ 1877. Ἀμέσως τὸν ἄλλο χρόνον φάνηκε ἔστη Γαλλία, καὶ ἀπὸ τότε ἔξαπλώθηκε μετὰ ἀλέγητη γρηγοράδα ἔς ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης, πού δουλεύονται τ' ἀμπέλια, τὰ ἴδια δὲ καὶ ἔστην Ἀνατολὴ καὶ ἔστα Βόρεια παράλια τῆς Ἀφρικῆς.

2). ΠΩΣ ΦΑΙΝΕΤΑΙ Ο ΠΕΡΟΝΟΣΠΟΡΟΣ ΜΕ ΤΟ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΟΝ

Ἄν ἔξετασθῇ μετὰ τὸ μικροσκόπιον ὁ Περονόσπορος φαίνεται ὅτι γίνεται ἀπὸ πολλὰ-πολλὰ κλαδάκια, (σὰν κλωσταίς) πού τελειώνουν τὰ περισσότερα εἰς τρεῖς ἄκραις ὡσὰν σταυρός. Κάθε μὲν ἀπὸ τῆς ἄκραις αὐταῖς ἔχει 2—3 καὶ 4 σουβλεραίς μύταις, πού ὁμοιάζουν τὰ περούνια. Κάθε δὲ μὲν ἀπ' αὐταῖς (τῆς μύταις) βαστάει ἀπὸ ἓνα μικρὸ σπόρον (σὰν κωνίδιον), καὶ γι' αὐτὸ λέγεται Περονόσπορος. Οἱ σπόροι αὐτοὶ τόσο μικροὶ καὶ ἐλαφροὶ εἶνε, ὥστε λογαριάζουν ὅτι τρεῖς χιλιοκατομμύρια ἀπ' αὐτοὺς ζυγίζουν μόλις ἓνα δράμι καὶ ἀκόμα ὅτι ἔς ἓνα μόνο μέτριον ἀμπελόφυλλον καὶ σὲ μὴν μονάχα νύχτα ἔμπορουν νὰ γείνουν ἔως 500,000 (κωνίδια). Αὐτὰ τὰ κωνίδια ἅμα ὠριμάσθουν (καὶ αὐτὸ γίνεται γρηγορὰ) καὶ μετὰ τὸ ἐλάχιστον κούνημα (τάραγμα) τοῦ φύλλου ἢ τοῦ καρποῦ, ὅπου βρίσκονται, βγαίνουν ἀπὸ τὰ περούνια καὶ πέφτουν· ὁ ἐλαφρότερος δὲ ἀέρας τὰ παρασέρνει χιλιάδες-χιλιάδες καὶ τὰ φέρνει ἑκατοσταίς χιλιάδες χιλιόμετρα μακρὰ.

(Συνέχεια)

Σ. Κ. Τζιζιόης

Π Ο Ι Κ Ι Α

ΕΚ ΤΟΥ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΥ ΜΟΥ

Εἰς ἑκαστον ἡμῶν διώρισεν ὁ Θεὸς τὸν τόπον καὶ τὸ ἔργον διὰ νὰ φέρωμεν καρπὸν ἀμέμπτου διαγωγῆς καὶ πιστῆς καὶ ἐπιμελοῦς ἐπαυσῆσεως τῶν ἡμετέρων διαφόρων ταλάντων· καὶ καθὼς ὁ καρπὸς τὸν ὁποῖον οἱ ἀπόστολοι ἔφερον μένει εἰσέτι πρὸς ὠφέλειαν ἡμῶν, οὕτω καὶ τῶν ἡμετέρων ἀσθενῶν προσπαθειῶν τὸ ἀποτέλεσμα δύναται κατὰ τινα βαθμὸν νὰ συντελέσῃ πρὸς τὸ καλὸν ἄλλων μετὰ πολὺν καιρὸν, ἀφ' οὗ ἀπέλθωμεν εἰς τὴν ἡμετέραν ἀνάπαυσιν. Καὶ τινες πρὸς

τοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς ἔκαμεν ἡμᾶς χρησίμους δύνανται μετὰ τὸν θάνατον ἡμῶν νὰ γίνωσι χρήσιμοι πρὸς ἄλλους, καὶ ἐκεῖνοι πάλιν πρὸς ἄλλους πολλαπλασίους· καὶ καθὼς τὸ προῖον ὀλίγων κόκκων σίτου, σπειρούμεξ ἕως ἔτους εἰς ἄλλο, δύναται τέλος νὰ προαγάγῃ ἀναρίθμητον ποσότητα, οὕτω πιστοὶ ποιμένες, δεινοὶ συγγραφεῖς καὶ ἑνθερμοὶ τῆς ἀληθείας ὑπερασπισταί, μάλιστα δὲ καὶ ἀποστολικοὶ κήρυκες δυνάτων νὰ βλαστήσωσιν ἐκ τοῦ σπόρου, τὸν ὁποῖον ἡμεῖς ἐσπείρισμεν· καὶ μέχρι τίνος δύναται τοῦτο νὰ ἐκταθῇ ἢ πόσον καιρὸν δύναται νὰ διαμένῃ ἡ πόσον πλῆθος ἐνδέχεται νὰ ὠφελθῇ ἐκ τούτου, τίς δύναται εἰς προῖον;

Ἄς εἰμεθα λοιπὸν «ἐδραῖοι ἀμετανάνητοι, περισσεύοντες ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ Κυρίου πάντοτε, εἰδότες ὅτι ὁ κόπος ἡμῶν οὐκ ἔστι κενὸς ἐν Κυρίῳ» (Α΄ Κορ. ιε΄. 58) καὶ συγχρόνως «προσκαρτεροῦντες τῇ προσευχῇ, γρηγοροῦντες ἐν αὐτῇ ἐν εὐχαριστίᾳ» (Κολ. δ΄, 2).

Διπλῶ τειχίῳ περιέβαλε τὴν γλώσσαν ὁ Θεός, τῷ τῶν ὀδόντων διαφράγματι καὶ τῇ τῶν χειλέων περιβολῇ ἵνα μὴ ῥαδίως καὶ ἀπερισκέπτως ἐκφέρῃ τὰ ῥήματα τὰ μὴ προσήκοντα. Χαλίνωσον αὐτὴν ἔνδον· ἀλλ' οὐκ ἀνέχεται; Καὶ σωρρόνισον αὐτὴν διὰ τῶν ὀδόντων, ὡσπερ δρυμίοις ἔνδους αὐτῆς τὸ σῶμα καὶ ποιήσας δοκεῖν. Καὶ γὰρ βέλτιον αὐτὴν ἡσυχάζειν τοῖς ὀδοῦσι νῦν ἀμαρτάνουσαν ἢ τότε ζητοῦσαν σταγόνα ὕδατος καὶ τηγανίζομένη μὴ τυχεῖν τῆς παραμυθίας. — Πολλὰ ἀμαρτάνειν εἴωθε, λοιδοροῦσα, βλασφημοῦσα, αἰσχρὰ προιεμένη ῥήματα, συκοφαντοῦσα, ὑμνούουσα, ἐπιροκοῦσα. — Οὐδὲν οὕτως ἐπιτήδειον ὄργανον τῷ πονηρῷ δαίμονι πρὸς ἀπάτην καὶ ἀπώλειαν ἡμετέραν, ὡς γλώττα ἀκόλαστος καὶ στόμα ἀθύρωτον.

«Πολλοὶ ἔπεσον διὰ μαχαίρας, ἀλλ' οὐ τοσοῦτοι ὅσοι διὰ γλώττης» (Ἐκκλ. κη΄ 22). (Χρυσοστ. Κατήχησις πρώτη πρὸς τοὺς μέλλοντας φωτίζεσθαι).

Παρὰ τῷ ὀρθοκράτῳ·

Πελάτης τις κινδυνεύων νὰ ἀπολέσῃ τὴν ὄρασιν προσέρχεται δι' ἐγγείρησαν.

— Τί θὰ πληρώσω, ἰατρέ;

— Πέντε χιλιάδας.

— Ἐγγυάσθε διὰ τὴν ἐπιτυχίαν;

— Ἄ! δὲν δύναμαι νὰ δεσμευθῶ. Ἄλλ' ἐν δὲν ἔρχῃ τὸ πῶς τούτου, σοὶ δίδω προθεορμίζω.

— Πλὴν καλὰ! Ἐὰν ἐτοιμάσω συνάλλαγμα . . . ὕψους.

Σφιγῆ.

ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΕΝ Τῷ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙῳ

Ὁ διευθυντὴς τοῦ «Ἱεροῦ Συνδέσμου» καὶ πρώην ὑφ' ἡγετησθέντος ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Κ. Ι. Ε. Μεσολωρᾶς προταθεὶς, ὡς εἶνε γνωστὸν, ὑπὸ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς διὰ τὴν θέσιν τοῦ καθηγητοῦ τῆς Ὀμηρικῆς καὶ Λειτουργικῆς, προσωρινῶς δὲ καὶ τῆς Κατηχητικῆς καὶ Ποιμαντικῆς, διορίσθη τῇ 3-ῃ ὑπερμεσοῦντος διὰ Β. Διατάγματος δημοσιευθέντος ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως» καὶ κοινοποιηθέντος αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου τὴν παρελθούσαν πέμπτην ἔδωκε τὸν νενομισμένον ὄρκον.

ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΡΜΗΝΕΙΑΝ
ΤΗΣ Π. Δ. ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΒΡΑΪΚΗΣ

Συνεπεὶα δευτέρως ἐρωτήσεως τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἱπουργείου συνελθούσα ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ πρότεινε διὰ ψήφων τριῶν κατὰ μιᾶς τὸν ἐν τῇ Ριζαρείῳ Σχολῇ καθηγητὴν τῆς Ἑβραϊκῆς γλώσσης καὶ τῆς εἰσαγωγῆς καὶ ἐρμηνείας τῆς Π. Διαθήκης κ. Ν. Παπαμανώπουλον ὡς τὸν καταλληλότερον διὰ τὰ αὐτὰ μαθήματα ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ.

ΤΑ ΕΝΤΑΥΘΑ

Κατ' εἰσήγησιν τοῦ κτηνιάτρου τῆς ἐνταῦθα Νομικῆς ὁ Δήμαρχος Βάρνης κ. Ζ. Ι. Ζέκωφ ἐξέδωκε τὴν ἐξῆς ἀπόφασιν

1. Οἱ κύνες ἀπὸ σήμερον (12 Ἰουν. 98) μέχρι 10 Αὐγ. (ἐπὶ 2 μῆνας) δεῖν νὰ μένωσι δεδεμένοι ἐν τῷ οἴκῳ.

2. Κύνων περιφερόμενος ἀνά τὰς ὁδοὺς ἢ ἀνευριμώτρου θὰ φονεύεται.

3. Τοῖς παραβάταις ἐπιβάλλεται κατὰ τὸ 72 ἀρθρ. τοῦ Δημοκριτικοῦ νόμου διὰ προστίμου 50 φρ.

Τρυγωθεὶς ἐκ πολυμήνου νόσου παρέθετο γῆρας ἐν συναισθήσει τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ τῶν πνευμάτων, ὁ ἐπὶ σπειρὰν ὄλην ἐτῶν γραμματεὺς καὶ διερμηνεὺς τοῦ ἐνταῦθα Ἑλλ. Προξενείου, ὁ φιλόπατρις καὶ αὐτοδιδάκτος λόγιος Κωνσταντῖνος Κουλιμάτης, κηδευόμενος σήμερον ἐπαξίως τῶν περικοσμουσῶν αὐτῶν σπανίων ἀρετῶν.

ΑΔΑΗΔΟΓΡΑΦΙΑ

Κυρίῳ Γρη. Θ. Καρακατάκη Ἐνταῦθα. — Συνδρομὴ ἑτησίᾳ ἑλληθ' εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Παρακαλοῦμεν δὲ καὶ πάντας τοὺς μέγρι τοῦδε μὴ πληρώσαντας φίλους συνδρομητὰς ἡμῶν ἔπος ἀποστελλομένων ἡμῶν πάραυτα τὴν συνδρομὴν αὐτῶν διότι κατὰ τὰ συμπεφωνημένα αὐτῇ εἰ και προπληρωτᾶ.

ΟΧΙ ΜΕΓΑΛΗ ΧΡΕΩΚΟΠΙΑ!

Ἄλλ' ἀσφαλῶς δυνάμεθα νὰ ἀποστέλλωμεν εἰς πάντα τὴν ἐξῆς τραπεζοσκευὴν ἐκ ΒΡΕΤΑΝΙΚΟΥ ἄργυρου, συγκατεμένην ἐκ 56 ΤΕΜΑΧΙΩΝ ἀντὶ ἐκτάκτως σμικροτάτης τιμῆς

— ΜΟΝΟΝ ΑΝΤΙ 16 ΦΡΑΓΚΩΝ.

Ἐξ Ἄμερικανικοῦ ἄργυρου «ΒΡΕΤΑΝΙΑΣ»

- 6 περόνια
- 6 κοχλιάρια τραπεζῆς
- 12 κοχλιάρια
- 1 μέγα κοχλιάριον ζωμοῦ
- 2 ποτηρίδια δι' αὐγὰ

- 6 ἀγγλικὰ χαλύβδινα μαχαιρία, ὧν αἰλαβαὶ ἐκ Βρετανικοῦ ἄργυρου 1-ης ποιότητος.
- 6 δισκίδια ἐξ ἀγγλικοῦ ἄργ. «Βρετανίας»
- 2 μεγαλοπρεπεῖς λυχνίαι τραπεζῆς.
- 1 στραγγιστήριον τείου.
- 2 λαβίδες ζαχαρώσεως ἐξ ἄργυρου «Βρετανίας» 1-ης ποιότητος.
- 3 μαχαιρία δι' ὀπίρας, λαβίδες ἐκ πορσελάνης
- 3 περόνια δι' ὀπίρας 1-ης ποιότητος
- 6 ἀιτικίδια «Βικτωρίας».

ΤΟ ΟΛΟΝ 56 ΤΕΜΑΧΙΑ

ΜΟΝΟΝ ΑΝΤΙ 16 ΦΡΑΓΚΩΝ.

ΤΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑ ΚΑΙ ΔΟΪΦΑ ΤΕΛΗ
ΕΠΙΒΑΡΙΝΟΥΣΙ ΤΟΝ ΑΓΟΡΑΣΤΗΝ

Ὁ ἄργυρος «Βρετανία» εἶναι μέταλλον λευκότερον, διατηροῦν ἐπὶ 25 ἔτη τὴν καθαρότητά, τὸν ἐπ' ἐγγυήσει. Πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας τῶν λεγομένων ἀγγέλλομεν ὅτι, ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἡ ἐξ ἄργυρου «Βρετανία» τραπεζοσκευὴ δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰς πληροφορίας ἡμῶν, ἐπιτρέρομεν πάραυτα τὴν πληρωθεῖσαν ἀξίαν Ἡ τραπεζοσκευὴ αὕτη εἶναι ἰδίως κατάλληλος, ὡς γαμήλιον ἢ ἐστράτευτον ὄψρον, διὰ ξενοδοσεῖα, ἐστιατόρια, καὶ καλὰς οἰκογενείας

Πωλεῖται μόνον ἐν

«EXPORTHAUS RIX»

EN BIENNE 112 Praterstrasse № 16,

ἀποστέλλεται δὲ ἐπὶ προαποστολῇ τοῦ ἀντιτίμου ἢ ἅμα τῇ παραλαβῇ αὐτῆς. ΤΑ ΓΝΗΣΙΑ ΕἶΝΑΙ ΕΣΦΡΑΓΙΣΜΕΝΑ ΔΙΑ ΤΟΥ ΕΞΗΣ ΣΗΜΑΤΟΣ.

